

Nr 86.

Av herr **Julin**, *angående understöd åt förra städerskan hos generalpoststyrelsen Maria Darelius.*

Änkefru Maria Kristina Darelius (född den 20 mars 1848) lämnade på grund av avtagande kroppskrafter med utgången av år 1919 den befattning som städerska, vilken hon alltsedan år 1888 innehaft hos kungl. generalpoststyrelsen. Redan från år 1880 hade fru Darelius använts i postarbete, i det att hon innehaft anställning som extra biträde hos de revisorer, som granskade postförskotts rörelsen, men då detta arbete sedermera överlämnades enbart åt fast anställda tjänstemän, åtog hon sig städningsbestyren inom generalpoststyrelsens dåvarande lokaler, varmed följde även den dryga och ansvarsfulla eldningen vintertid. Även sedan poststyrelsen år 1903 flyttat till nya posthuset kvarstod hon som städerska i styrelsens tjänst, i vilken egenskap hon alltså vid sin avgång kunde räkna 31 tjänsteår och åberopa än längre arbetstid hos postverket.

Fru Darelius har som ersättning från postverket uppburit

åren 1912—1915 kronor 38 per månad	=	1,824 kronor
» 1916—1917 » 52 » »	=	1,248 »
år 1918 kronor 57 per månad	=	684 »
år 1919 » 65 » »	=	780 »

eller under 8 år tillhopa ..... kronor 4,536

d. v. s. per år i medeltal ..... kronor 567

under de år, som i detta sammanhang tordo behöva tagas i betraktande.

Att mista denna årsinkomst helt och hållet, när man på ålderns dagar ej längre förmår kvarstå vid arbete, där man i mer än tre decennier tjänat staten, måste kännas hårt, men dess bättre har svenska riksdagen numera öppen blick för nödvändigheten att på annat sätt löna statens trotjänare, och jag är därför viss om, att jag icke skall vädja förgäves, då jag nu hos riksdagen anhåller, att fru Darelius må tillerkännas pension.

Om fru Darelius' ekonomiska förhållanden är att säga, att hon sedan hennes man, vaktmästaren å generalpoststyrelsens kameralbyrå J. O. Darelius, år 1900 avled haft att själv försörja sig på sätt ovan sagts med ett arbete, som sannerligen ej medgivit henne göra några besparingar. Givetvis har hon uppburit den stadgade änkepensionen från civilstatens änke- och pupillkassa, men denna har tidigare utgått med den blygsamma summan av 100 kronor för år och först på sistone höjts till 210 kronor för år. Det är denna pension fru Darelius nu har att lita sig till för sitt upphålle. Under sådana förhållanden är det självklart, att hon icke för-

gäves vädjat till de understöds-kassor, som finnas inom postverket, men om den lilla hjälp dessa kunna lämna, tävla många, och det vill förefalla som om hennes arbete kunde giva henne fullt anspråk på ett verksamt bidrag till livsuppehållet på ålderdomen direkt från hennes arbetsgivare, staten.

Då hennes årsinkomst från postverket som ovan visats i medeltal varit 567 kronor och då fru Darelius kan åberopa hög levnadsålder och mer än 30 års tjänsteålder skulle en pension till henne efter vedertagna beräkningsgrunder kunna sättas till $\frac{2}{3} \cdot 567$ eller till 378 kronor. Med hänsyn till den änkepension hon åtnjuter lär en mindre reduktion av detta belopp kunna ifrågasättas, varför en årspension lämpligen kunde avrundas till 300 kronor för år.

På grund av vad sålunda anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte tillerkänna f. d. städerskan hos kungl. generalpoststyrelsen Maria Kristina Darelius ett understöd av postmedel att från och med innevarande års ingång under hennes återstående livstid utgå med 300 kronor för år.

Stockholm den 19 januari 1924.

Teodor Julin.